

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 27 november 2018 met nummer RvVb/A/1819/0329
in de zaak met rolnummer 1617/RvVb/0696/A

Verzoekende partijen	<p>1. de heer Patrick MENTEN</p> <p>vertegenwoordigd door advocaat Katia BOUVE met woonplaatskeuze op het kantoor te 8420 De Haan, Mezenlaan 9</p> <p>2. de heer Erwin DELVAUX</p> <p>vertegenwoordigd door advocaat Steven DE COSTER met woonplaatskeuze op het kantoor te 2000 Antwerpen, Amerikalei 31 en door advocaat Katia BOUVE</p> <p>3. de vereniging van mede-eigenaars DELVAUX & CO</p> <p>vertegenwoordigd door advocaat Steven DE COSTER met woonplaatskeuze op het kantoor te 2000 Antwerpen, Amerikalei 31 en door advocaat Katia BOUVE</p>
Verwerende partij	<p>het college van burgemeester en schepenen van de stad SINT TRUIDEN</p> <p>vertegenwoordigd door advocaat Bert BEELEN met woonplaatskeuze op het kantoor te 3000 Leuven, Justus Lipsiusstraat 24</p>

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 19 mei 2017 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 17 maart 2017 .

De verwerende partij heeft beslist om het pand op het perceel gelegen te 3800 Sint Truiden, Luikerstraat 41, met als kadastrale omschrijving 1^e afdeling, sectie H, nummer 1026K, niet op te nemen als “vergund geacht” in het vergunningenregister.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 2 oktober 2018.

Advocaat Steven DE COSTER en advocaat Stijn VAN HULLE *loco* advocaat Katia BOUVE voeren het woord voor de verzoekende partijen. Advocaat Liesbeth PEETERS *loco* advocaat Bert BEELEN voert het woord voor de verwerende partij.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. REGELMATIGHEID VAN DE RECHTSPLEGING

De verzoekende partijen voegen bij hun wederantwoordnota twee bijkomende stukken, genummerd stuk 25 en stuk 26.

De raadsman van de verwerende partij vraagt ter zitting om de stukken 25 en 26 van de verzoekende partijen te weren uit de debatten.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 15, 5° Procedurebesluit bepaalt dat het verzoekschrift een inventaris van de stukken bevat.

Artikel 16, 4° Procedurebesluit bepaalt dat de overtuigingsstukken die in de inventaris zijn vermeld, moeten gevoegd worden bij het verzoekschrift. Het neerleggen van aanvullende procedure- of overtuigingsstukken buiten de mogelijkheden en termijnen voorzien in het Procedurebesluit is in beginsel niet toegelaten.

Artikel 77 derde lid van het Procedurebesluit luidt als volgt:

“ ...

De verzoeker kan aan de wederantwoordnota of de toelichtende nota aanvullende, geïnventariseerde overtuigingsstukken toevoegen als hij nog niet over die stukken kon beschikken op het ogenblik waarop het verzoekschrift werd ingediend of als ze noodzakelijk zijn in de repliek op de antwoordnota van de verweerder of, in voorkomend geval, op de schriftelijke uiteenzetting van de tussenkomende partij.

...”

2.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat zij niet over de betrokken stukken (fotomateriaal en ontvangstbewijs van de dienst stedenbouw) konden beschikken op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, noch dat deze stukken noodzakelijk zijn in repliek op de antwoordnota van de verwerende partij.

De stukken 25 en 26 van de verzoekende partij worden derhalve uit de debatten geweerd.

IV. FEITEN

1.

De vader van de tweede verzoekende partij dient op 30 november 2009 bij de verwerende partij een aanvraag in voor de opname in het vergunningenregister van het pand gelegen te 3800 Sint Truiden, Luikerstraat 41, met als kadastrale omschrijving 1^e afdeling, sectie H, nummer 1026K.

De verwerende partij weigert op 22 december 2009 de opname in het vergunningenregister.

Met een aangetekende brief van 6 februari 2010 vordert de vader van de tweede verzoekende partij de vernietiging van de voormelde weigeringsbeslissing.

Met een arrest van 9 april 2013 met nummer A/2013/0138 (rolnummer 2010/0193/A/3/0178) vernietigt de Raad de beslissing van de verwerende partij van 22 december 2009 en beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over de aanvraag binnen een termijn van drie maanden vanaf de betekening van het tussengekomen arrest.

De verwerende partij neemt geen nieuwe beslissing.

2.

Op een voor de Raad ongekende datum dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in bij de verwerende partij tot opname van het betrokken pand in het vergunningenregister.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'St. Truiden-Tongeren', vastgesteld met koninklijk besluit van 5 april 1977, in woongebied met cultureel, historische en/of esthetische waarde.

De verwerende partij weigert op 17 maart 2017 een registratiebeslissing aan de verzoekende partijen. Het college beslist:

“ ...

Opdat het vermoeden van vergunning zoals omschreven in artikel 4.2.14. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) van toepassing kan zijn, dient de eigenaar aan te tonen dat de bestaande constructie werd gebouwd ofwel voor 22 april 1962, hetgeen een onweerlegbaar vermoeden van vergunning schept, ofwel in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan (KB van 5 april 1977), hetgeen een weerlegbaar vermoeden van vergunning schept, waarbij het vermoeden enkel kan worden weerlegd middels een proces-verbaal of een niet anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie.

De eigenaar levert volgende elementen aan:

- *Motiverende nota voor opname in vergunningenregister*
- *Vraag Mr. Kindermans dd. 30 november 2009 met verzoek tot opname vergunningenregister*
- *Brief stad Sint-Truiden dd. 22 december 2009 met weigering opname vergunningenregister*
- *Arrest RvVb (Raad voor Vergunningsbetwistingen) dd. 9 april 2013*
- *Mail Bart Schops aan RWO (gewestelijke administratie ruimtelijke ordening)*
- *Schrijven buurtbewoners dd. 17 februari 1968*
- *Schrijven ministerie van Financiën dd. Oktober 1969*
- *Uittreksel uit het kadaster*
- *Vonnis REA Brussel dd. 21 december 2009*

Artikel 5.1.3. van de VCRO stelt dat ter zake bij de gemeente een actieve onderzoeksplicht rust. De beslissing (van weigering) tot opname dient per beveiligde zending te worden verzonden. Tegen een weigering is een beroep mogelijk bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Overwegende dat de aanvrager moet staven dat de bebouwing gebeurde in de periode tussen 22 april 1962 en de eerste inwerkingtreding van het gewestplan (KB 05-04-1977). Overwegende dat de eigenaar dit op geen enkele wijze heeft aangetoond. Ook werd niet aangetoond of de thans aanwezige bebouwing overeenkomt met bebouwing uit deze periode.

Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de toepassingsvoorwaarde voor het weerlegbaar vermoeden vervuld zijn en kan niet ingegaan worden op de vraag tot opname in het vergunningenregister als vergund geacht. immers blijft geheel onduidelijk wat de oppervlakte en het volume is van de bebouwing die al dan niet opgenomen kan worden, evenals de functie/bestemming.

Concluderend dient gesteld dat niet aangetoond is dat de bestaande constructies in de desbetreffende periode gebouwd werden.

Overwegende dat in bijgevoegde nota werd ingegaan op de historiek van het dossier.

Overwegende dat in bijkomende orde diverse stukken zijn die een geldig tegenbewijs vormen conform de

bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening:

- Bezwaarschrift omwonenden (dd. 17-02-1968)*
- Vaststelling ambtenaar technische dienst (voldoet aan de bepalingen van de VCRO: niet anoniem en gericht op de desbetreffende werken (dd.29-03-1968))*
- Brief van de stadsingenieur en ambtenaar van de technische dienst (voldoet aan de bepalingen van de VCRO: niet anoniem en gericht op de desbetreffende werken (dd.10-10-1968))*
- Opdracht schepencollege om de werken stop te zetten (02-04-1968)*

Besluit

Enig artikel. Gezien op geen enkele manier middels enig rechtens toegelaten bewijsmiddel werd aangetoond dat de huidige gebouwen zijn gebouwd vóór de inwerkingtreding van het Gewestplan, wordt niet voldaan aan de toepassingsvoorwaarden van het weerlegbaar vermoeden zoals bedoeld in artikel 4.2.14, §2 VCRO. Er is met name niet aangetoond dat de huidige constructie overeen zou komen inzake oppervlakte, volume en functie met een constructie die opgericht werd tussen 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan (KB van 5 april 1977) Dit volstaat om de opname als “geacht vergund” van het pand, Luikerstraat 41 (kadastraal gekend als 10 afdeling, sectie 1-1.nrs. 1026 D, 1026K) te weigeren.

In ondergeschikte orde, zelfs al zouden de beschikbare documenten een bewijs vormen dat de bestaande constructies werden gebouwd voor de inwerkingtreding van het Gewestplan, quod non, wordt verwezen naar de verschillende documenten (zoals hierboven omschreven) die het vermoeden in ieder geval weerleggen.

Betreffende een structurele oplossing voor het probleem wordt nog steeds gevraagd aan de eigenaar een aanpassingsvoorstel uit te werken door een architect. Hierbij zijn de belangrijkste aandachtspunten een onderzoek naar de inpasbaarheid van de constructie in de omgeving (inzake bouwhoogte en — diepte) enerzijds en een toetsing van de kwaliteit

van de huidige bebouwing anderzijds (inzake woonkwaliteit). Deze aandachtspunten zullen ook bij de opmaak van nieuwe bestemmingsplannen ook ingebouwd worden.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen voeren als volgt de schending aan van artikel 4.2.14, §§2 tot 4 VCRO, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel:

“ ...

1. Artikel 4.2.14, §§ 2 tot 4 VCRO luidt als volgt:

...

2. Artikelen 2 en 3 Motiveringswet 29 juli 1991 luiden als volgt:

...

3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat de overheid haar besluit moet steunen op deugdelijke motieven die uit het dossier moeten blijken maar die niet noodzakelijk in de beslissing zelf dienen te worden opgenomen. Iedere beslissing van het bestuur moet op motieven berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig zijn, maar daarenboven pertinent zijn en de beslissing verantwoorden (zie onder meer: R.v.S. 22 mei 1991, 37.043; R.v.S. 2 juli 1987, 28.378).

4. Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat een overheid haar beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en haar beslissing baseert op een correcte feitenvinding. Zorgvuldig bestuur houdt dus in dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek tot een beslissing komt.

A. Toelichting

5. In de bestreden beslissing wordt ingegaan op de historie van het voorliggend dossier, en wordt zelfs uitdrukkelijk verwezen naar de aanvraagnota van verzoekende partijen voor wat betreft het aldaar weerhouden overzicht van de historie van onderhavig dossier. Niettemin moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is ingevolge een foutieve feitenvinding, en dat de motivering zelfs intern tegenstrijdig is.

6. Waar verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat niet aangetoond wordt dat het betrokken pand zou opgetrokken zijn voor de inwerkingtreding van het ter plaatse vigerend gewestplan SINT-TRUIDEN-TONGEREN, definitief vastgesteld bij Koninklijk

Besluit van 5 april 1977, gaat zij manifest in tegen de stukken van het dossier dewelke door verzoekende partijen in bijlage van hun aanvraagnota zijn overgemaakt.

26.1 Verzoekende partij verwijst vooreerst naar de mail van Stadsarchitect SCHOPS aan de Bouwinspectie van LIMBURG (RWO), d.d. 21 augustus 2012, waarin deze op wel zeer nauwgezette wijze de historiek weergeeft van de betrokken percelen en de aldaar staande bebouwing voor de periode lopende van 1968 tot 2007 ofwel 39 (!) jaar. In dit overzicht weerhoudt stadsarchitect SCHOPS voor de periode 1968/1969 onder meer de volgende feitelikheden die wijzen op de bouw van het pand waarvoor opname in het vergunningenregister is verzocht bij verwerende partij:

“1. 02-02-1968:

Ontvangstbewijs vergunningsaanvraag stedenbouwkundige vergunning

(...)

2. 17-02-1968:

Brief bewoners Minderbroedersstraat, bezwaar betreffende beneming licht en scheidingsmuren (8 handtekeningen).

(...)

12.28-03-1968:

Verklaring van agent Gérard Neys dat er funderingswerken gestart zijn en dat de eigenaar daarvoor de verklaring van het college van burgemeester en schepenen van d.d. 21-02-1968 getoond heeft.

13.29-03-1968:

Vaststelling funderings-en betonwerken door de ambtenaar van de stad (ambtenaar van de technische dienst Haesen). Hij verklaart niet bevoegd te zijn de werken stil te leggen.

(...)

17.10-10-1968:

Brief van stadsingenieur dat hij samen met ambtenaar van de technische dienst Haesen een vaststelling heeft gedaan dat de werken niet in overeenstemming zijn met de door de stad voorgestelde “afwijking” van het BPA (...).

18.20-10-1969:

Formulier van het ministerie van financiën met betrekking tot de ingebruikname van het betreffende goed (document door eigenaar recent aan de stad bezorgd). Dit geeft aan dat er een ingebruikname was van de gebouwen in 1969, (...)” (zie stuk 4, p 1 en 2)

Uit dit verslag van de Stadsarchitect blijkt naar genoegen van Recht dat de kwestige bebouwing is opgericht tussen februari 1968 en oktober 1969, zegge in een periode van anderhalf jaar. Dit stuk, dat nochtans uitgaat van een orgaan van verwerende partij, wordt in de bestreden beslissing niet inhoudelijk ontmoet. Er wordt niet gemotiveerd waarom dit stuk niet van aard is om aan te tonen dat het betrokken pand zou zijn opgetrokken voor de inwerkingtreding van het gewestplan SINT-TRUIDEN-TONGEREN. Het stuk wordt boudweg genegeerd in de bestreden beslissing. Een dergelijke wijze van handelen, maakt niet alleen een inbreuk uit op de motiveringsplicht dewelke rust op overheden, doch is in het geheel niet verstaanbaar met het zorgvuldigheidsbeginsel. De in het voorliggend stuk weerhouden feiten, allen geakteerd door de Stadsarchitect namens verwerende partij, worden door verwerende partij in de bestreden beslissing gewoonweg geloochend. Er is dus niet alleen foutieve feitenvinding, maar de motivering van de bestreden beslissing staat diametraal tegenover de eigen feitelijke vaststellingen van verwerende partij zoals verwoord door Stadsarchitect SCHOPS in de mail d.d. 21 augustus 2012 gericht aan de Bouwinspectie LIMBURG.

26.2 Vervolgens verwijzen verzoekende partijen naar het schrijven van de buurtbewoners uit de Minderbroedersstraat aan verwerende partij, d.d. 17 februari 1968 waarin deze duidelijk wijzen op het gaande zijn van de bouwwerken op het betrokken perceel en eventuele bezorgdheden dienaangaande lichtbeneming en scheidingsmuren (zie stuk 5). Niettegenstaande verzoekende partijen duidelijk aangeven dat dit stuk niet kan beschouwd worden als een bezwaar in de zin van artikel 4.2.14 § 2 lid 2 VCRO dit omwille van de redenen opgesomd onder punt 31.2.5 (pagina 15 en volgende van deze besluiten), bewijst dit schrijven dat er bouwwerken zullen worden gestart of aan de gang zijn. Dit stuk wordt niet inhoudelijk ontmoet door verwerende partij in de bestreden beslissing.

26.3 Het motiveringsgebrek en de onzorgvuldigheid waarmee de bestreden beslissing is genomen klemmt des te meer als men het schrijven van het Ministerie van Financiën d.d. 20 oktober 1969 in ogenschouw neemt (zie stuk 6). In dit stuk wordt onomwonden verwezen naar de ingebruikname van het betrokken pand, hetgeen uit zijn aard het bestaan van het betrokken pand afdoende bevestigt en bewijst. Frappant aan dit stuk is dat verwerende partij er reeds sinds 2012 (!) over beschikt, ingevolge overhandiging ervan door verzoekende partijen zelf (!) – zie stuk 4, p 2, onderaan punt 18. In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over dit weder voorgelegd stuk. Er wordt gewoonweg, zonder enige reden daartoe, aan het stuk voorbijgegaan. Er wordt niet gemotiveerd waarom het voorgelegde stuk niet kon weerhouden worden als bewijs van oprichting van het betrokken pand voor de inwerkingtreding van het gewestplan SINT-TRUIDEN-TONGEREN.

27. Uit het bovenstaande dient besloten te worden dat:

-enerzijds, uit de samenlezing van de stukken, voorgelegd door verzoekende partijen naar aanleiding van hun aanvraag tot opname van het betrokken pand in het vergunningenregister, naar genoegen van Recht blijkt dat het betrokken pand is opgetrokken in de periode februari 1968-oktober 1969.

-anderzijds, de motivering van de bestreden beslissing volledig wordt weersproken door de door verzoekende partijen voorgelegde stukken en de bestreden beslissing geen afdoende motieven biedt op grond waarvan zou kunnen besloten worden dat de voorgelegde stukken alsnog niet van aard zijn om ten deze over te gaan tot toepassing van het vermoeden van vergunning en opname in het vergunningenregister. Er is niet alleen een motiveringsgebrek maar ook een verregaande onzorgvuldigheid van verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

28. Wat de motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij betreft, wensen verzoekende partijen evenwel Uw Raad nog te wijzen op de volgende principes die herhaaldelijk zijn naar voren gebracht in de rechtspraak en rechtsleer:

-De term “afdoende” in artikel 3 van de Motiveringswet vereist dat de motivering meer is dan een loutere stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, en draagkrachtig. Dit wil zeggen dat de aangehaalde motieven moeten volstaan om de beslissing te schragen, hetgeen impliceert dat de motieven – die kenbaar moeten worden gemaakt- moeten beantwoorden aan de realiteit en dus de beslissing effectief dienen te verantwoorden (R.v.S. 22 mei 1991, nr. 37.043, inzake VAN BLADEL; P. VAN ORSHOVEN, “De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen”, RW 1991-1992, 488). De Raad van State heeft bovendien steeds geoordeeld dat een administratieve beslissing dient te steunen op feiten, die bovendien juist moeten zijn (R.v.S. 5 juni 1962, nr. 9429, inzake BAETENS; R.v.S. 12 april 1957, nr. 5606, inzake Consorten PECRIAUX). Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing de simpele toets aan artikel 3 van de Motiveringswet niet kan doorstaan.

-het fundamenteel beginsel van de motiveringsplicht eist daarenboven dat de beslissing een antwoord bevat van de in beroep of in het verzoek naar voren gebrachte argumenten. Hoewel dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State alsook Uw Raad niet impliceert dat op elk individueel argument/ bezwaar moet worden geantwoord, toch moet de beslissing de redenen doen kennen die haar verantwoorden, en waaruit kan worden afgeleid onder meer waarom de verdedigde stellingen niet werden aangenomen. De Raad van State heeft reeds in meerdere arresten gesteld dat de belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht erin gelegen is dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, ondermeer opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (O.a.: R.v.S. 15 juni 1995, nr. 53.754, inzake BVBA GEBROEDERS DEVADDER; R.v.S. 12 juni 1995, nr. 53.664, inzake LOONTJENS; R.v.S. 13 juni 1996, nr. 60.146, inzake LOMBAERT). Het moge duidelijk zijn dat de bestreden beslissing, alwaar abstractie wordt gemaakt van de door verzoekende partijen voorgelegde stukken, onmogelijk de redenen kan bevatten die verwerende partij ertoe heeft gebracht om de aanvraag tot opname van de betrokken gebouwen in het vergunningenregister te weigeren.

-Al te gemakkelijke of oppervlakkige motiveringen, algemene beschouwingen, of een nietszeggende, clichématige weerlegging van omstandige gedetailleerde juridische kritiek, voldoen niet aan de motiveringsplicht. Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motivering zijn niet te verenigen met de plicht tot het weergeven van een afdoende motivering in een administratieve beslissing (A. VAN MENSEL, "Het beginsel van behoorlijk bestuur", Mys en Breesch, 1997, p. 79). Het hoeft geen ruim betoog dat de omstandig uitgewerkte argumentatie, op grond van duidelijke stukken, niet afdoende wordt ontmoet in de bestreden beslissing daar waar enkel –en volledig in tegenspraak met de stukken van het dossier- wordt geponeerd dat verzoekende partij "op geen enkele wijze heeft aangetoond" dat het betrokken gebouw is opgetrokken voor inwerkingtreding van het gewestplan SINT-TRUIDEN-TONGEREN.

29. Gelet op het feit dat in de bestreden beslissing – compleet tegen de stukken in van het dossier- wordt aangenomen dat het betrokken gebouw niet dateert van voor de inwerkingtreding van het plaatselijk geldend gewestplan, ligt evident een schending voor van artikel 4.2.14 VCRO.

30. Het motiveringsgebrek wordt des te schrijnender in de bestreden beslissing alwaar in een tweede overweging wordt ingegaan op het feit dat in de aanvraagnota van verzoekende partijen omstandig geargumenteed wordt rond de historiek van het dossier. Het ontgaat verzoekende partijen volledig wat de zogenaamde pertinentie van deze overweging zou moeten geweest zijn. Wordt de omstandige weergave van de historiek in de nota van verzoekende partijen door verwerende partij gevolgd of niet gevolgd? Zulks blijkt niet uit de bestreden beslissing. In de veronderstelling dat de historiek, zoals weergegeven door verzoekende partijen in hun aanvraagnota, wordt gevolgd, is meteen duidelijk dat de bestreden beslissing aangetast is door een tegenstrijdige motivering, wat evident een motiveringsgebrek behelst maar even goed een onzorgvuldigheid. In de mate dat de bedoelde historiek niet zou gevolgd worden, is sprake van een motiveringsgebrek en een onzorgvuldigheid zoals omstandig besproken in de randnummers 26 tot 28 hierboven.

31. De laatste overweging in de bestreden beslissing toont aan dat het bij verwerende partij "mossel noch vis" is. Waar in de eerste en mogelijk de tweede overweging (wordt de historiek van het dossier, zoals weergegeven door verzoekende partijen, nu al dan niet gevolgd? zie randnummer 30) door verwerende partij ervan uitgegaan wordt dat er ten deze

–evenwel ten onrechte- geen toepassing van het vermoeden van vergunning kan worden gemaakt en dus de opname van het betrokken gebouw niet aan de orde zou zijn, wordt in de derde overweging plots uitgegaan van een mogelijke toepassing van het ingeroepen vermoeden van vergunning. Evenwel zou het inroepen van het vermoeden van vergunning falen omdat er decretaal toegelaten tegenbewijs zou voorliggen.

31.1 Het hoeft geen ruim betoog dat een beslissing, waarbij bij de motivering wordt uitgegaan van volstrekt tegengestelde premissen (het al dan niet toepasselijk zijn van het vermoeden van vergunning), niet verenigbaar is met de plicht in hoofde van een bestuur om deze beslissing te voorzien van een afdoende motivering die niet is aangetast door interne tegenstrijdigheden. Weerom wordt aangetoond dat de bestreden beslissing behept is door een motiveringsgebrek, en in al zijn summierheid met een al te grote onzorgvuldigheid is genomen.

31.2 Los van de kritiek op het punt van de motivering en de zorgvuldigheid in de derde overweging is het geheel niet te verenigen met het in artikel 4.2.14, §2, lid 2 VCRO toegestaan tegenbewijs van het weerlegbaar vermoeden van vergunning.

31.2.1 Dat de bouwwerken in het verleden of op heden niet kunnen worden vergund of zijn geweigerd, is voor de toepassing van artikel 4.2.14§ 2VCRO niet relevant, tenzij wanneer er binnen de 5 jaar, na beëindiging van de werken, een niet-anoniem bezwaarschrift of een PV is opgesteld waarbij het vergund karakter wordt tegengesproken – in casu certe quod non. Enkel deze dossiers waar - binnen de 5 jaar na de voltooiing van de onregelmatig opgerichte constructie - een PV of een niet-anoniem bezwaarschrift wordt ingediend en waarbij het vergund karakter wordt betwist, worden van het toepassingsgebied van artikel 4.2.14 VCRO uitgesloten. Het is bijgevolg niet omdat de Overheid weet, of omdat de bouwheer zich bewust is van het feit, dat een pand in overtreding is opgericht voor het gewestplan, dat dit ipso facto tot gevolg zou hebben dat een dergelijk pand niet ressorteert onder het “vermoeden van vergunning”.

31.2.2 In een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te BRUSSEL, 21 ste Kamer, d.d. 21 december 2009, p. 26, komt de Rechter terecht tot de volgende bevinding:

“6.5 De enige bewijsmiddelen die de nieuwe regelgeving zoals van toepassing vanaf 1 september 2009, nog toelaat om het tegenbewijs te leveren tegen het vermoeden van vergunning, zijn pv's en bezwaarschriften (te begrijpen als klachten), die niet mogen dateren van meer dan 5 jaar na de oprichting van het gebouw of de werken in kwestie. De reden voor deze beperking is o.a. dat de decreetgever van het in het kader van de beoogde rechtszekerheid niet wenselijk achtte dat er symbooldiscussies zouden worden gevoerd over onregelmatigheden die in principe verjaard zijn en niet kunnen worden beschouwd als een grote hinderzaak.

Daarom werd voortaan enkel nog bewijsmateriaal toegelaten dat kan wijzen op de aanwezigheid van hinder en die dateert van voor het verstrijken van de normale verjaringstermijn (zie Memorie van Toelichting, Parl.St.VI. Parl., 2008-09, nr. 2011, blz 107-108, nr. 352 – 353).

Het kan paradoxaal lijken dat het in een concrete zaak op basis van andere bewijselementen, overduidelijk kan vaststaan dat een gebouw werd opgericht of er werken aan werden uitgevoerd zonder vergunning (bvb. als uit de eenvoudige voorlegging van de afgeleverde vergunning en vergelijking met de bestaande toestand blijkt dat de constructie ervan afwijkt, of, zoals in deze het geval is, als de afwezigheid van vergunning blijkt uit het slechts achteraf aanvragen van een regularisatievergunning, terwijl het gebouw omwille van de beperking in de toegelaten bewijsmiddelen toch moet worden vermoed vergund te

zijn (zie B. Roelandts en PJ Defoort, "Ruimtelijke Ordening anno 2009: nieuwe regels, nieuwe vragen, TROS 2009, blz. 103-104), doch het hierboven uiteengezette doel van de decreetgever en de daarvoor gekozen middelen zijn wel degelijk redelijk te verantwoorden)" (zie stuk 8 –eigen vetdruk, eigen onderlijning)

31.2.3 Zoals hierboven aangehaald, zijn limitatief bepalend in artikel 4.2.14, §2 VCRO:

** De bewijslast in verband met de (on)vergunde toestand ligt bij de Overheid.*

** De bewijsmiddelen van de Overheid worden beperkt:*

- enkel een pv of een niet anoniem bezwaarschrift;

-en dit binnen de 5 jaar na uitvoering van de werken.

Met andere woorden, indien de Overheid geen pv of niet-anoniem bezwaarschrift daterend van binnen de 5 jaar na voltooiing van de werken kan voorleggen, en zelfs indien de bouwwerken geen vergunning hebben of waarvan de vergunning werd geweigerd, dan is er sprake van een "vermoeden van vergunning".

31.2.4 Waar in de bestreden beslissing wordt overwogen dat "ook niet [werd] aangetoond of de thans aanwezige bebouwing overeenkomt met de bebouwing uit deze periode" gaat verwerende partij in tegen de hierboven besproken bewijsregels. Immers, het is aan verwerende partij om het vergund dan wel onvergund karakter van de desbetreffende constructie aan te tonen en niet aan verzoekende partijen om zulks te doen. Voorts is het zo dat verwerende partij geen pv of niet-anoniem bezwaarschrift kan voorleggen hetwelk is opgemaakt binnen de 5 jaar na voltooiing van de werken.

31.2.5 Het schrijven van de omwonenden uit de Minderbroedersstraat d.d. 17 februari 1968 (zie stuk 5) wordt in de bestreden beslissing ten onrechte als bezwaarschrift of klacht beschouwd in de zin van artikel 4.2.14, § 2, lid 2 VCRO.

Immers:

- Het schrijven betreft een brief ondertekend door een aantal omwonenden uit de Minderbroedersstraat;*

- Eerder dan een bezwaar (te begrijpen als "een klacht" – zie geciteerd vonnis), is het schrijven een uiting van ongerustheid met betrekking tot lichten en zichten en scheidsmuren;*

- Het schrijven heeft geen betrekking op het vergund karakter van het gebouw, het betreft enkel lichten en zichten en scheidsmuren, zodat dit schrijven niet kan worden weerhouden als een "bezwaar" in de zin van artikel 4.2.14, § 2 VCRO.*

- Bovendien dateert het schrijven van vóór de aanvang van de bouwwerken, immers uit de mail van Stadsarchitect SCHOPS aan RWO LIMBURG blijkt dat:*

+ op 16 februari 1968 (1 dag voor het kwestig schrijven) tweede verzoekende partij het College van Burgemeester en Schepenen van verwerende partij verzoekt om toelating teneind te starten met de grondwerken om schade te voorkomen aan aanpalende gebouwen.

+ op 20 februari 1968 en 21 februari 1968 het College van Burgemeester en Schepenen van verwerende partij toelating verleent aan de tweede verzoekende partij tot het aanvangen van de grondwerken (zonder stedenbouwkundige vergunning – ter voorkoming van schade aan de aanpalende gebouwen). Er wordt aangegeven dat er geen andere werken mogen uitgevoerd worden dan de grondwerken.

Welnu, om beschouwd te worden als "bezwaar" in de zin van artikel 4.2.14, §2 VCRO, dient dit bezwaar te worden opgesteld binnen een termijn van 5 jaar ná het optrekken of plaatsen van de constructie. Dit wordt met zoveel woorden bevestigd in de voorbereidende werken van het VCRO:

“353. Het nieuwe artikel 106, §2, 1ste lid DRO, maakt voorts komaf met de discussie over de vraag van wanneer het aangehaalde bewijsmateriaal mag dateren en of het ook nu nog mag worden opgemaakt. Er wordt uitgegaan van het gegeven dat een proces-verbaal dient te dateren van een tijdstip dat niet ver verwijderd kan zijn van de voltooiing van de onregelmatig opgerichte constructie. Er kan hier immers gewezen worden op de Cassatierechtspraak volgens dewelke laattijdig medegedeelde PV's in de ruimtelijke ordeningsaangelegenheden slechts vastgelegd bij inwerkingtreding van het Decreet van 21 november 2003, hetwelk met ingang van 08 februari 2004 artikel 148 DRO heeft gewijzigd.

Een gelijkaardige redenering geldt in hoofde van niet-anonieme bezwaarschriften. Er moet worden vermeden dat deze dateren van een lange tijd na de feiten, daar zij in dat geval gefundeerd kunnen zijn op de reglementering of toestanden die de “overtreder” onmogelijk in redelijkheid kon voorzien bij de uitvoering van de vergunningsplichtige handelingen; Er wordt daarom ingegaan op een suggestie uit de rechtsleer, waarin wordt gesteld dat “best als stelregel wordt gehanteerd dat het Pv dient te worden opgesteld binnen de verjaringstermijn van het aflopend misdrijf”.

Dit strookt eveneens met de idee van rechtszekerheid dewelke de decreetgever heeft willen creëren. Het ontwerp-artikel bepaalt dus dat het weerlegbare vermoeden van vergunning slechts kan worden weerlegd door middel van een proces-verbaal of een niet-anoniem bezwaarschrift dat opgesteld is binnen een termijn van 5 jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie” zie Memorie van Toelichting, Parl.St.VI. Parl., 2008-09, nr. 2011,blz 107-108, nr. 352 – 353)

Er dient dan ook besloten te worden dat het schrijven d.d. 17 februari 1968, uitgaande van enkele buurtbewoners uit de Minderbroedersstraat, niet kan worden beschouwd als een “niet-anoniem bezwaarschrift in de zin van artikel 4.2.14, §2 VCRO.

31.2.6 In de bestreden beslissing wordt naar het volgende “tegenbewijs”- certe quod non-verwezen:

- *een vaststelling van de ambtenaar van de technische dienst, d.d. 29 maart 1968;*
- *een brief van de stadsingenieur en de ambtenaar van de technische dienst, d.d. 10 oktober 1968;*
- *een beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen om de bouwwerken op het betrokken perceel stop te zetten, d.d. 2 april 1968.*

Geen van deze stukken maken een proces-verbaal uit in de zin van artikel 4.2.14, §2, lid 2 VCRO. Voorts blijkt er geen enkel spoor te vinden te zijn in het dossier van een dergelijk proces-verbaal, uitgezonderd het proces-verbaal van 12 juni 2012 met betrekking tot de vervanging van raamkozijnen (ruimschoots meer dan 5 jaar na voltooiing werken). Ook hier schendt de bestreden beslissing het bewijsrecht uit artikel 4.2.14, §2, lid 2 VCRO.

31.2.7 Uit het schrijven van het Ministerie van Financiën d.d. 20 oktober 1969 (zie stuk 6) blijkt dat de bouwwerken zijn voltooid kort voor datum van dit schrijven en in gebruik werden genomen; hetgeen allemaal ruim voor inwerkingtreding van het gewestplan te situeren is. Deze feiten worden bovendien ondersteund door de bij deze nota neergelegde stukken zijn de basisakte 1968 (stuk 19), schrijven Ministerie van Financiën aan de heer Menten inzake nazicht “bouwkost van handelshuis en appartementen Luikerstraat te Sint- Truiden” (stuk 22) en documenten in verband met opening handelszaak dd 6 maart 1969 Schoenen Menten (stuk 23) en een huurovereenkomst appartement dd 1 juni 1975 (stuk 24).

31.3 *Er dient besloten te worden dat ten deze wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van het vermoeden van vergunning ex artikel 4.2.14, §2, lid 2 VCRO, zodat de schending van de voornoemde decretale bepaling middels de bestreden beslissing manifest is.*

...

2.

De verwerende partij repliceert als volgt:

“...

De aanvraag tot opname in het vergunningenregister van verzoekende partijen werd ingediend eind 2016 en omvatte een nota van Mr. Bouve, met bijgevoegd acht stukken (volledig bijgebracht als STUK 11).

De aanvraag omvat géén duidelijke omschrijving van het voorwerp van de aanvraag, géén omschrijving of plannen van het volume, indeling, functies en aantal woonentiteiten in het thans aanwezige gebouwen, en géén aanduiding van volume, indeling, functies en aantal woonentiteiten van het gebouw de gebouwen die beweerdelijk voor de inwerkingtreding van het gewestplan zouden zijn opgericht.

De stukken die wél worden bijgebracht werden exhaustief opgesomd in de bestreden beslissing.

In de aanvraag wordt uitgegaan van een al te simplistische redenering dat de aanvragers aantonen dat er 'iets' gebouwd is in 1968-1969, dat er op heden 'een' gebouw aanwezig is, en dat 'dus' dit gebouw vergund geacht moet worden.

Verzoekers gaan daarmee voorbij aan de bewijslast die op hen ligt, met name dat het aan de verzoekers is om aan te tonen dat het gebouw of de gebouwen zoals ze thans bestaan, opgericht zijn voor de inwerkingtreding van het gewestplan.

Pas nadat verzoekers dat hebben aangetoond, wordt de bewijslast omgekeerd en is het aan het bestuur om desgevallend het vermoeden van vergunning tegen te spreken middels een door artikel 4.2.14 VCRO toegelaten tegenbewijs.

De relevante regelgeving hieromtrent luidt als volgt:

Artikel 5.1.3. VCRO:

...

Verzoekers dienden als aanvraag een nota in met acht bijlagen.

De stedelijke administratie heeft zich terdege van haar actieve onderzoeksplicht gekweten en heeft, bij monde van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar dhr. Bart Schops, niet enkel de aangebrachte bewijsstukken onderzocht doch ook alle overige stukken die nog konden worden teruggevonden. Hieromtrent werd een uitgebreide nota met becommentarieerde historiek opgesteld.

Uit het onderzoek werd in hoofddorde besloten dat geen bewijs voorlag dat de huidige gebouwen gebouwd zijn voor de inwerkingtreding van het Gewestplan.

Met name wordt besloten dat niet is aangetoond dat de huidige constructie overeen zou komen inzake oppervlakte, volume en functie met enige constructie die zou zijn opgericht tussen 1962 en de inwerkingtreding van het gewestplan.

In ondergeschikte orde werd gesteld dat, "zelfs al zouden de beschikbare documenten een bewijs vormen dat de bestaande constructies werden gebouwd voor de inwerkingtreding van het Gewestplan, quod non, wordt verwezen naar de verschillende documenten (zoals hierboven omschreven) die het vermoeden in ieder geval weerleggen."

De omschreven documenten waarnaar verwezen wordt, staan opgelijst op p. 2 van de bestreden collegebeslissing en blijken tevens duidelijk uit de voorheen beschreven historiek. In die historiek worden enkele documenten aangemerkt als niet anoniem bezwaarschrift, waaronder de klachtenbrief van de omwonenden.

De nota met geannoteerde historiek werd gevoegd bij de collegebeslissing van 17 maart 2017, en er wordt in de collegebeslissing naar verwezen ("Overwegende dat in bijgevoegde nota werd ingegaan op de historiek van het dossier.")

De motivering van de bestreden beslissing bestaat zowel uit de -an sich ook reeds afdoende gemotiveerde collegebeslissing- én de overvloedig gemotiveerde onderliggende nota met de historiek.

Verzoekende partijen reppen in hun verzoekschrift met geen woord over de onderliggende nota en zullen pour les besoins de la cause wellicht voorhouden deze nooit te hebben ontvangen, hetgeen thans reeds formeel wordt tegengesproken. In de scan van de verzending van 29 maart 2017 (scan zoals men deze zending liet vertrekken) zit zowel de begeleidende brief, de collegebeslissing als de nota met historiek.

Overigens doet ook de collegebeslissing an sich op afdoende wijze de redenen kennen die de beslissing verantwoorden.

Verzoekende partijen houden voor dat uit de stukken, waarbij ze verwijst naar een mail van dhr. Bart Schops dd. 21 augustus 2012 met daarin een 'zeer nauwgezette weergave van de historiek van de betrokken percelen' (eigen bewoordingen van verzoekers), zou blijken dat de 'kwestige' bebouwing is opgericht tussen februari 1968 en oktober 1969. Dit stuk zou volgens verzoekende partijen niet inhoudelijk zijn ontmoet. Deze bewering mist feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing en bijgevoegde nota worden de aangehaalde stukken geenszins genegeerd.

Wel wordt geoordeeld dat weliswaar uit de stukken blijkt dat er "iets" van bouwwerken gebeurde in 1968/1969, doch dat de stukken niet aantonen dat de gebouwen zoals ze op heden bestaan, toen zijn opgericht. Het aantonen dat er "iets" werd gebouwd voor de inwerkingtreding van het Gewestplan, is evident niet voldoende.

Het is aan het bestuur om de bewijswaarde van de aangebrachte stukken te beoordelen, wat Uw Raad eerder ook al oordeelde:

...

In casu heeft het gemeentebestuur de stukken terdege onderzocht en de bewijswaarde ervan beoordeeld.

Het is niet aan de Raad om deze beoordeling in de plaats van het college over te doen. Verzoekende partijen tonen geenszins aan dat de beoordeling door het college kennelijk onredelijk is.

Het zijn integendeel de verzoekende partijen die de stukken op kennelijk onredelijke wijze pogen interpreteren.

Zo wordt door verzoekers bv. stellig beweerd (p.18) dat de brief van 20 oktober 1969 van het ministerie van Financiën het bestaan en de ingebruikname van het betrokken pand aantoont.

Dit terwijl lezing van dit stuk aantoont dat het ministerie enerzijds blijkbaar slecht geïnformeerd was en ervan uitging dat een vergunning was afgeleverd door de stad, quod non, en anderzijds de brief slechts een uitnodiging inhoudt om een aangifte in te dienen wanneer een ingebruikname plaatsvindt. Dit schrijven lijkt dus weliswaar erop te duiden dat 'een' bebouwing plaatsvond, doch toont verder niets aan over de overeenstemming van wat destijds zou gebouwd zijn met wat er thans staat, noch toont dit aan dat het -niet nader gedefinieerde- gebouw toen ook in gebruik is genomen.

Verzoekende partijen brengen in voorliggende procedure (p. 18 van het verzoekschrift) stukken bij die ze niet bij hun aanvraag tot opname in het vergunningenregister voegden (deze komen ook niet voor op de inventaris van de bijlagen bij hun aanvraagnota) en die verwerende partij niet gekend zijn. Het betreft de stukken 19 (basisakte), 22 (brief Financiën), 23 (opening schoenen Menten) en 24 (huurovereenkomst). Nu deze stukken niet bij de aanvraag werden gevoegd, kan aan verwerende partij niet worden verweten dat daar evident geen rekening mee werd gehouden.

Overigens, zelfs op heden blijven verzoekende partijen in gebreke om duidelijkheid te scheppen omtrent de precieze omvang van wat ze eigenlijk aanvragen als 'vergund geacht'. Geen plannen of omschrijving worden bijgebracht. Ook omtrent het aantal zogenaamd als vergund geachte woongelegenheden verschaffen verzoekende partijen geen enkele informatie.

Uit analyse van de gegevens uit het bevolkingsregister (STUK 12) komt overigens naar voren dat voor adressen Luikerstraat 41/41A en Minderbroedersstraat 34 telkens slechts één huisnummer actief was van voor het gewestplan tot nu, en op adres Minderbroedersstraat 42 zelfs geen enkel. Ook inzake het aantal woongelegenheden toonden verzoekers in hun aanvraag aldus op geen enkel wijze aan dat het huidige aantal overeenstemt met het aantal zoals beweerd gerealiseerd voor 1977.

De bewering van verzoekende partijen dat de bestreden beslissing intern tegenstrijdig is, snijdt geen hout. In de bestreden beslissing staat duidelijk dat het college in hoofdorde oordeelt dat niet is aangetoond dat het huidige gebouw is opgericht voor inwerkingtreding van het gewestplan.

Expliciet in ondergeschikte orde geeft ze aan dat, zelfs al mocht toch zijn aangetoond dat de bestaande constructies zijn gebouwd voor de inwerkingtreding van het gewestplan, het vermoeden weerlegd zou zijn, verwijzend naar de eerder op p. 2 van de beslissing vermelde stukken die een geldig tegenbewijs kunnen vormen.

In dergelijke argumentatie zit geen interne tegenstrijdigheid vervat.

Voor zover verzoekende partijen zich in hun middel richten tegen de argumentatie in ondergeschikte orde, dient de ontvankelijkheid van dit `middelenonderdeel in vraag te worden gesteld wegens gebrek aan belang.

Immers, tenzij Uw Raad de beoordeling in hoofdorde nietig zou bevinden, vormt de argumentatie in ondergeschikte orde een motivering ten overvloede, een overvloedig motief, dat niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

Het 'middelenonderdeel' dient als onontvankelijk te worden afgewezen.

Ondergeschikt wordt ingegaan op de argumentatie ten gronde van verzoekers wat betreft het tegenbewijs, argumentatie die zich voornamelijk richt tegen de aanmerking van de brief van de omwonenden van 17 februari 1968.

Vreemd genoeg verwijzen verzoekende partijen naar een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 21 december 2009, vonnis dat echter helemaal de stelling van verzoekers niet ondersteunt, doch integendeel een bevestiging vormt van de beoordeling door verweerster van de brief als tijdig bezwaarschrift.

In het vonnis wordt als volgt gesteld:

...

In de nota met geannoteerde historiek wordt omschreven waarom de klachtenbrief van de omwonenden wordt aanzien als niet anoniem bezwaarschrift in de zin van de VCRO.

...

Overeenkomstig artikel 5.1.3. VCRO spreekt als geldige tegenbewijzen van een "proces-verbaal of een niet anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie"

De VCRO bevat geen definitie van niet anoniem bezwaarschrift. In het aangehaalde vonnis van de Rb. Brussel wordt dit begrepen als een "klacht", hetgeen ook verweerster (en ook verzoekers overigens, zie p. 15-17 van het verzoekschrift) een logische interpretatie vindt.

Verzoekende partijen wringen zich in bochten om voor te houden dat de brief van de omwonenden geen bezwaar of klacht zou inhouden doch enkel een "uiting van ongerustheid" (sic op p. 17 van het verzoekschrift). Dit is een artificieel woordenspel.

Het stadsbestuur kon terecht oordelen dat de brief, ondertekend door verschillende omwonenden, waarin ze aangeven dat er gebouwd wordt op de percelen van verzoekers, waarin ze zich beklagen over de verwachte hinder inzake licht en scheidsmuren, en waarin ze het schepencollege vragen te willen waken over hun belangen, een bezwaar of klacht uitmaakt Immers wordt geklaagd over de bebouwing en wordt geappelleerd aan de handhavende bevoegdheden van de stad.

Het is niet aan Uw Raad om in de plaats van het College de hoedanigheid van de brief te beoordelen. De Raad beperkt zich tot een marginale toetsing, met name de toets of de overheid in redelijkheid tot haar oordeel is kunnen komen.

Verzoekers kunnen allerminst aannemelijk maken dat het oordeel van het college kennelijk onredelijk is, t.t.z. dat geen enkele redelijk handelende overheid de brief als niet anoniem bezwaarschrift had kunnen beschouwen.

Hetzelfde geldt voor de tijdigheid van dit bezwaar. Ook daaromtrent wrochten verzoekers een onlogische redenering in mekaar alsof de brief zogezegd "vroegtijdig" is, en dus zogenaamd buiten termijn.

Ze verwijzen ook daarvoor naar het vonnis van de Rb. Brussel, en naar de Memorie van Toelichting, dit terwijl beide documenten nochtans de stelling van het stadsbestuur onderschrijven. Immers wijzen verzoekers enerzijds incorrect naar een termijn "na de voltooiing van de constructie", terwijl dit helemaal niet de in de VCRO gehanteerde terminologie is. De klachtenbrief dateert van tijdens de grondwerken. Uit de Memorie van Toelichting en uit het geciteerde vonnis blijkt duidelijk dat de bedoeling van de termijn gelegen is in rechtszekerheid, en het vermijden dat na afloop van de verjaringstermijn pas enige melding gebeurt van hinder en dat daarover dan nog symbooldiscussies worden gevoerd. De termijn wordt zo geïnterpreteerd dat het bewijsmateriaal niet mag dateren van meer dan vijf jaar na de oprichting van het gebouw. Het gaat om een 'uiterlijke datum' voor dewelke het bezwaar moet zijn gemaakt. Een begindatum is niet aan de orde. Een beperking in de tijd in de zin zoals voorgehouden door verzoekers (alsof een klacht tijdens de -evt. voorbereidende- werken niet zou meetellen wegens voortijdig) gaat volkomen in tegen de bedoeling van de termijnbepaling.

Ook op dit punt tonen verzoekende partijen geenszins aan dat de beoordeling van het stadsbestuur kennelijk onredelijk is.

Wat betreft de overige eventueel als bezwaarschrift te weerhouden documenten, is des te meer duidelijk dat het om overvloedige motieven gaat, waarvan de toetsing geen relevantie heeft, nu deze niet tot een vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoekende partijen beseffen dit wellicht zelf ook en raken dit ook slechts in één paragraafje aan op p. 18 van hun verzoekschrift.

Dit 'middelenonderdeel' is onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

Het enig middel is ongegrond.

...

3.

De verzoekende partijen stellen in hun wederantwoordnota nog het volgende:

"...

26. In de bestreden beslissing wordt ingegaan op de historiek van het voorliggend dossier, en wordt zelfs uitdrukkelijk verwezen naar de aanvraagnota van verzoekende partijen voor wat betreft het aldaar weerhouden overzicht van de historiek van onderhavig dossier. Niettemin moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is ingevolge een foutieve feitenvinding, en dat de motivering zelfs intern tegenstrijdig is. Zoals hierboven vermeld is de raadsman van verzoekende partijen formeel omtrent het feit dat de zogenaamde "nota met geannoteerde historiek", waarnaar verwezen wordt in de antwoordnota, door haar – bij de betekening – niet werd ontvangen. Trouwens, de genoemde nota maakt geen deel uit van de Collegebeslissing van 17 maart 2017.

27. Waar verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat niet aangetoond wordt dat het betrokken pand zou opgetrokken zijn voor de inwerkingtreding van het ter plaatse vigerend gewestplan SINT-TRUIDEN-TONGEREN, definitief vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 5 april 1977, gaat zij manifest in tegen de stukken van het dossier dewelke door verzoekende partijen in bijlage van hun aanvraagnota zijn overgemaakt.

27.1 Verzoekende partij verwijst vooreerst naar de mail van Stadsarchitect SCHOPS aan de Bouwinspectie van LIMBURG (RWO), d.d. 21 augustus 2012, waarin deze op wel zeer nauwgezette wijze de historiek weergeeft van de betrokken percelen en de aldaar staande bebouwing voor de periode lopende van 1968 tot 2007 ofwel 39 (!) jaar. In dit overzicht weerhoudt stadsarchitect SCHOPS voor de periode 1968/1969 onder meer de volgende feitelijkheden die wijzen op de bouw van het pand waarvoor opname in het vergunningenregister is verzocht bij verwerende partij:

...

Uit dit verslag van de Stadsarchitect blijkt naar genoegen van Recht dat de kwestige bebouwing is opgericht tussen februari 1968 en oktober 1969, zegge in een periode van anderhalf jaar. Anders dan dat verwerende partij voorhoudt in haar antwoordnota blijkt geenszins dat uit het aangehaald verslag zou blijken dat "iets" zou zijn opgericht op het betrokken percelen. Het moge duidelijk zijn dat uit het aangehaald verslag naar genoegen van Recht blijkt dat de bedoelde bebouwing is opgericht tussen februari 1968 en oktober 1969, hetgeen niet wordt weerlegd door verwerende partij. Dit verslag, dat nochtans uitgaat van een orgaan van verwerende partij, wordt in de bestreden beslissing niet inhoudelijk ontmoet. Er wordt niet gemotiveerd waarom dit stuk niet van aard is om aan te tonen dat het betrokken pand zou zijn opgetrokken voor de inwerkingtreding van het gewestplan SINT-TRUIDEN-TONGEREN. Het stuk wordt boudweg genegeerd in de bestreden beslissing. Een dergelijke wijze van handelen, maakt niet alleen een inbreuk uit op de motiveringsplicht dewelke rust op overheden, doch is in het geheel niet verstaanbaar met het zorgvuldigheidsbeginsel. De in het voorliggend stuk weerhouden feiten, allen geakteerd door de Stadsarchitect namens verwerende partij, worden door verwerende partij in de bestreden beslissing gewoonweg geloochend. Er is dus niet alleen foutieve feitenvinding, maar de motivering van de bestreden beslissing staat diametraal tegenover de eigen feitelijke vaststellingen van verwerende partij zoals verwoord door Stadsarchitect SCHOPS in de mail d.d. 21 augustus 2012 gericht aan de Bouwinspectie LIMBURG. Verwerende partij betwist dit niet in haar antwoordnota; waar verwerende partij nog opwerpt dat zij het verslag van Stadsarchitect SCHOPS op zijn bewijswaarde heeft beoordeeld bij het nemen van de bestreden beslissing, leest zij meer in de bestreden beslissing dan dat er eigenlijk staat.

27.2 Vervolgens verwijzen verzoekende partijen naar het schrijven van de buurtbewoners uit de Minderbroedersstraat aan verwerende partij, d.d. 17 februari 1968 waarin deze duidelijk wijzen op het gaande zijn van de bouwwerken op het betrokken perceel en eventuele bezorgdheden dienaangaande lichtbeneming en scheidingsmuren (zie stuk 5). Niettegenstaande verzoekende partijen duidelijk aangeven dat dit stuk niet kan beschouwd worden als een bezwaar in de zin van artikel 4.2.14 § 2 lid 2 VCRO dit omwille van de redenen opgesomd onder punt 34.2.5 (pagina 18 en 19 huidige wederantwoordnota), bewijst dit schrijven dat er bouwwerken zullen worden gestart of aan de gang zijn. Dit stuk wordt niet inhoudelijk ontmoet door verwerende partij in de bestreden beslissing, hetgeen verwerende partij niet betwist in haar antwoordnota.

27.3 Het motiveringsgebrek en de onzorgvuldigheid waarmee de bestreden beslissing is genomen klemmt des te meer als men het schrijven van het Ministerie van Financiën d.d. 20 oktober 1969 in ogenschouw neemt (zie stuk 6). In dit stuk wordt onomwonden verwezen naar de ingebruikname van het betrokken pand, hetgeen uit zijn aard het bestaan van het betrokken pand afdoende bevestigt en bewijst. Frappant aan dit stuk is dat verwerende partij er reeds sinds 2012 (!) over beschikt, ingevolge overhandiging ervan door verzoekende partijen zelf (!) – zie stuk 4, p 2, onderaan punt 18. In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over dit weder voorgelegd stuk. Er wordt gewoonweg, zonder enige reden daartoe, aan het stuk voorbijgegaan. Er wordt niet gemotiveerd waarom het

voorgelegde stuk niet kon weerhouden worden als bewijs van oprichting van het betrokken pand voor de inwerkingtreding van het gewestplan SINT-TRUIDEN-TONGEREN. Verwerende partij laat omtrent dit stuk gelden in haar antwoordnota dat verzoekende partijen het stuk op “een kennelijk onredelijke wijze pogen te interpreteren”. Naar luid van verwerende partij zou dit stuk enkel betrekking hebben op een “uitnodiging om aangifte in te dienen wanneer een ingebruikname van het pand zou plaatsvinden”. Hierbij verliest verwerende partij uit het oog dat (1) een ingebruikname van het gebouw pas kan eens het betrokken gebouw is opgericht en (2) het besproken schrijven van het Ministerie van Financiën uitdrukkelijk verwijst naar het opgerichte gebouw daar waar gevraagd wordt:

“U gelieve het plan van het nieuw gebouwd onroerend goed, met opgave van de afmetingen ervan, alsook een beschrijvende staat van de in de bouw gebruikte materialen eraan te hechten” (zie stuk 6)

28. Aanvullend leggen verzoekende partijen een foto voor van het beschermd hoekpand genaamd SINT-FRANCISCUS aan de Luikerstraat 43 (zie stuk 25). Aan de foto is duidelijk te zien dat deze dateert van begin jaren zeventig: Auto's, lichtreclames, stoepen, en dergelijke...Zeer duidelijk te zien is hoe het gebouw op nummer 41 er toentertijd uitzag, en nu nog is. Belangrijk detail is ook dat het betreffende hoekpand SINT-FRANCISCUS een gecementeerde gevel heeft, die pas later bij een renovatie is geverfd. De gevelbekleding van de appartementen in de bebouwing op de betrokken percelen werd bijzonder zorgvuldig gekozen, in een soort kiezeltint, om toch enige samenhang met het hoekpand SINT-FRANCISCUS te creëren. Het hoekpand SINT-FRANCISCUS werd pas veel later wit geschilderd, waardoor er enig contrast ontstaat tussen dit hoekpand en de bebouwing op de betrokken percelen.

Ook de oude foto's, teruggevonden bij een verzamelaar, duiden het straatzicht aan waarop duidelijk het gebouw te zien is zoals het er nu nog staat ter hoogte van de Luikerstraat (enkel het bord “Haumont” is verwijderd). De foto's en staatgezichten tonen aan dat het om foto's gaat van de vroege jaren '70. Dit geldt ook voor de Minderbroederstaat met foto's van het cultureel centrum in oprichting. Ook achteraanzicht van het gebouw in de Luikerstraat tijdens oprichting van het cultureel centrum, waarbij belangrijk is dat de achterzijde van de appartementen van de familie Delvaux van in het begin reeds wit geschilderd was, zoals het nu steeds nog is.

29. Uit het bovenstaande dient besloten te worden dat:

-enerzijds, uit de samenlezing van de stukken, voorgelegd door verzoekende partijen naar aanleiding van hun aanvraag tot opname van het betrokken pand in het vergunningenregister, naar genoegen van Recht blijkt dat het betrokken pand is opgetrokken in de periode februari 1968-oktober 1969, en dus dateert van voor de eerste inwerkingtreding van het ter plaatse vigerend gewestplan. Zulks wordt zonder enige onderbouwing door verwerende partij in haar antwoordnota weersproken en als “symplistisch” gekwalificeerd.

-anderzijds, de motivering van de bestreden beslissing volledig wordt weersproken door de door verzoekende partijen voorgelegde stukken en de bestreden beslissing geen afdoende motieven biedt op grond waarvan zou kunnen besloten worden dat de voorgelegde stukken alsnog niet van aard zijn om ten deze over te gaan tot toepassing van het vermoeden van vergunning en opname in het vergunningenregister. Er is niet alleen een motiveringsgebrek maar ook een verregaande onzorgvuldigheid van verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing. Hoewel verwerende partij in haar antwoordnota voorhoudt dat zij het

aanvraagdossier zorgvuldig zou onderzocht hebben, blijkt uit het voorgaande veeleer het tegenovergestelde.

Waar verwerende partij in haar antwoordnota nog stelt dat elke “omschrijving van het voorwerp van de aanvraag, de plannen, de volumes, indeling, functies en aantal woonentiteiten ontbreekt”, wensen verzoekende partijen erop te wijzen dat de consorten DELVAUX in 2009 bij hun verzoek tot opname van het betrokken pand in het vergunningenregister als zijnde “vergund geacht”, alle plans en gegevens met tussenkomst van hun architect Erik STAS bij verwerende partij werd ingediend. Verzoekende partij legt middels stuk 26 het ontvangstbewijs hiervan voor. Verwerende partij beschikt aldus wel degelijk over alle vereiste informatie om het voorwerp van de aanvraag tot opname in het vergunningenregister ten deze te beoordelen.

Het is juist dat het niet aan Uw Raad toekomt om de bewijswaarde van voorgelegde stukken, in een aanvraag tot opname van een constructie als zijn “geacht vergund te zijn” in het vergunningenregister, te beoordelen “in de plaats” van de bevoegde Overheid. Evenwel vermag Uw Raad wel, via een marginale controle, na te gaan of deze bevoegde Overheid in alle redelijkheid kon komen tot een bepaalde beoordeling van de bewijswaarde van deze stukken en hieruit ook een bepaalde conclusie in alle redelijkheid vermocht af te leiden. Het is de uitvoering van deze toets die verzoekende partijen aan Uw Raad verzoeken middels onderhavige procedure.

30. *Waar verwerende partij stelt dat verzoekende partijen in huidige procedure stukken voorleggen (stukken 19, 22 tot 24) welke zij niet hebben voorgelegd met de nota van hun raadsman, en dus niet kunnen verweten worden dat zij hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden, dient vastgesteld te worden dat verwerende partij zich in de antwoordnota bezondigt aan de eigen kritiek. Waar verwerende partij in haar antwoordnota (op p. 8) verwijst naar bepaalde gevolgtrekkingen dat zij meent te kunnen afleiden uit een raadpleging van het bevolkingsregister (zie stuk 12 bundel verwerende partij), heeft zij de bestreden beslissing niet gemotiveerd vanuit dergelijke gevolgtrekkingen. Het betreft aldus een motivering à posteriori dewelke niet kan verhelpen aan de gebrekkige motivering waarmee de bestreden beslissing is behept. Trouwens, er dient vastgesteld te worden dat er wel verschillende inschrijvingen waren voor het Gewestplan, zijnde in 1969 (viermaal), 1975 (driemaal), 1976, 1979 (tweemaal), dit zowel ter hoogte van de Luikerstraat als ter hoogte van de Minderbroederstraat. De stukken 19, 22 tot 24, werden door verzoekende partijen geïntroduceerd in onderhavige procedure teneinde het betoog en de gevolgtrekkingen die volgen uit de overige stukken, welke waren gevoegd bij de nota van de raadsman van verzoekende partijen, nader te ondersteunen.*

31. *Wat de motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij betreft, wensen verzoekende partijen evenwel Uw Raad nog te wijzen op de volgende principes die herhaaldelijk zijn naar voren gebracht in de rechtspraak en rechtsleer:*

-De term “afdoende” in artikel 3 van de Motiveringswet vereist dat de motivering meer is dan een loutere stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, en draagkrachtig. Dit wil zeggen dat de aangehaalde motieven moeten volstaan om de beslissing te schragen, hetgeen impliceert dat de motieven – die kenbaar moeten worden gemaakt- moeten beantwoorden aan de realiteit en dus de beslissing effectief dienen te verantwoorden (R.v.S. 22 mei 1991, nr. 37.043, inzake VAN BLADEL; P. VAN ORSHOVEN, “De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen”, RW 1991-1992, 488). De Raad van State heeft bovendien steeds geoordeeld dat een administratieve beslissing dient

te steunen op feiten, die bovendien juist moeten zijn (R.v.S. 5 juni 1962, nr. 9429, inzake BAETENS; R.v.S. 12 april 1957, nr. 5606, inzake Consorten PECRIAUX). Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing de simpele toets aan artikel 3 van de Motiveringswet niet kan doorstaan.

-het fundamenteel beginsel van de motiveringsplicht eist daarenboven dat de beslissing een antwoord bevat van de in beroep of in het verzoek naar voren gebrachte argumenten. Hoewel dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State alsook Uw Raad niet impliceert dat op elk individueel argument/ bezwaar moet worden geantwoord, toch moet de beslissing de redenen doen kennen die haar verantwoorden, en waaruit kan worden afgeleid onder meer waarom de verdedigde stellingen niet werden aangenomen. De Raad van State heeft reeds in meerdere arresten gesteld dat de belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht erin gelegen is dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, ondermeer opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (O.a.: R.v.S. 15 juni 1995, nr. 53.754, inzake BVBA GEBROEDERS DEVADDER; R.v.S. 12 juni 1995, nr. 53.664, inzake LOONTJENS; R.v.S. 13 juni 1996, nr. 60.146, inzake LOMBAERT). Het moge duidelijk zijn dat de bestreden beslissing, alwaar abstractie wordt gemaakt van de door verzoekende partijen voorgelegde stukken, onmogelijk de redenen kan bevatten die verwerende partij ertoe heeft gebracht om de aanvraag tot opname van de betrokken gebouwen in het vergunningenregister te weigeren.

-Al te gemakkelijke of oppervlakkige motiveringen, algemene beschouwingen, of een nietszeggende, clichématige weerlegging van omstandige gedetailleerde juridische kritiek, voldoen niet aan de motiveringsplicht. Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motivering zijn niet te verenigen met de plicht tot het weergeven van een afdoende motivering in een administratieve beslissing (A. VAN MENSEL, "Het beginsel van behoorlijk bestuur", Mys en Breesch, 1997, p. 79). Het hoeft geen ruim betoog dat de omstandig uitgewerkte argumentatie, op grond van duidelijke stukken, niet afdoende wordt ontmoet in de bestreden beslissing daar waar enkel –en volledig in tegenspraak met de stukken van het dossier- wordt geponeerd dat verzoekende partij "op geen enkele wijze heeft aangetoond" dat het betrokken gebouw is opgetrokken voor inwerkingtreding van het gewestplan SINT-TRUIDEN-TONGEREN.

- Ook een motivering die gewoonweg 100 % ingaat tegen de stukken en deze stukken negeert en/of deze stukken als het ware doet 'liegen' houdt een schending van de motiveringsplicht in. Dit is hier het geval, nu de hier besproken stukken eigenlijk ofwel genegeerd worden ofwel uitgelegd worden in strijd met wat deze stukken eigenlijk zeggen.

Al deze schendingen van de motiveringsplicht zijn tegelijkertijd ook schendingen van de zorgvuldigheidsplicht.

32. Gelet op het feit dat in de bestreden beslissing – compleet tegen de stukken in van het dossier- wordt aangenomen dat het betrokken gebouw niet dateert van voor de inwerkingtreding van het plaatselijk geldend gewestplan, impliceert logischer wijze tevens een schending van artikel 4.2.14 VCRO.

33. Het motiveringsgebrek wordt des te schrijnender in de bestreden beslissing alwaar in een tweede overweging wordt ingegaan op het feit dat in de aanvraagnota van verzoekende partijen omstandig geargumenteed wordt rond de historiek van het dossier. Het ontgaat verzoekende partijen volledig wat de zogenaamde pertinentie van deze overweging zou moeten geweest zijn. Wordt de omstandige weergave van de historiek in de nota van verzoekende partijen door verwerende partij gevolgd of niet gevolgd? Zulks blijkt niet uit de bestreden beslissing. In de veronderstelling dat de historiek, zoals

weergegeven door verzoekende partijen in hun aanvraagnota, wordt gevolgd, is meteen duidelijk dat de bestreden beslissing aangetast is door een tegenstrijdige motivering, wat evident een motiveringsgebrek behelst maar even goed een onzorgvuldigheid. In de mate dat de bedoelde historiek niet zou gevolgd worden, is sprake van een motiveringsgebrek en een onzorgvuldigheid zoals omstandig besproken in de randnummers 27 tot 29 hierboven.

34. De laatste overweging in de bestreden beslissing toont aan dat het bij verwerende partij “mossel noch vis” is. Waar in de eerste en mogelijk de tweede overweging (wordt de historiek van het dossier, zoals weergegeven door verzoekende partijen, nu al dan niet gevolgd? zie randnummer 33) door verwerende partij ervan uitgegaan wordt dat er ten deze –evenwel ten onrechte- geen toepassing van het vermoeden van vergunning kan worden gemaakt en dus de opname van het betrokken gebouw niet aan de orde zou zijn, wordt in de derde overweging plots uitgegaan van een mogelijke toepassing van het ingeroepen vermoeden van vergunning. Evenwel zou het invoeren van het vermoeden van vergunning falen omdat er decretaal toegelaten tegenbewijs zou voorliggen.

34.1 Het hoeft geen ruim betoog dat een beslissing, waarbij bij de motivering wordt uitgegaan van volstrekt tegengestelde premissen (het al dan niet toepasselijk zijn van het vermoeden van vergunning), niet verenigbaar is met de plicht in hoofde van een bestuur om deze beslissing te voorzien van een afdoende motivering die niet is aangetast door interne tegenstrijdigheden. Weerom wordt aangetoond dat de bestreden beslissing behept is door een motiveringsgebrek, en met een al te grote onzorgvuldigheid is genomen.

Anders dan verwerende partij voorhoudt in haar antwoordnota vermochten verzoekende partijen hun wettigheidskritieken te richten tot alle motieven waarop zij de bestreden beslissing meende te kunnen gronden. Waar verwerende partij nog stelt dat de bestreden beslissing zou geschraagd worden door een motivering in hoofdorde en een motivering in ondergeschikte orde, blijkt zulks niet uit de bestreden beslissing noch het geheel van de motivering waarop de bestreden beslissing steunt. Er dient dan ook niet ingegaan te worden door Uw Raad op de exceptie van onontvankelijkheid ten aanzien van onderhavig enig middel in de mate dat deze gericht zou zijn tegen de “motivering in ondergeschikte orde”.

34.2 Los van de kritiek op het punt van de motivering en de zorgvuldigheid in de derde overweging is het geheel niet te verenigen met het in artikel 4.2.14, §2, lid 2 VCRO toegestaan tegenbewijs van het weerlegbaar vermoeden van vergunning.

34.2.1 Dat de bouwwerken in het verleden of op heden niet kunnen worden vergund of zijn geweigerd, is voor de toepassing van artikel 4.2.14§ 2VCRO niet relevant, tenzij wanneer er binnen de 5 jaar, na beëindiging van de werken, een niet-anoniem bezwaarschrift of een PV is opgesteld waarbij het vergund karakter wordt tegengesproken – in casu certe quod non. Enkel deze dossiers waar - binnen de 5 jaar na de voltooiing van de onregelmatig opgerichte constructie - een PV of een niet-anoniem bezwaarschrift wordt ingediend en waarbij het vergund karakter wordt betwist, worden van het toepassingsgebied van artikel 4.2.14 VCRO uitgesloten. Het is bijgevolg niet omdat de Overheid weet, of omdat de bouwheer zich bewust is van het feit, dat een pand in overtreding is opgericht voor het gewestplan, dat dit ipso facto tot gevolg zou hebben dat een dergelijk pand niet ressorteert onder het “vermoeden van vergunning”.

34.2.2 In een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te BRUSSEL, 21 ste Kamer, d.d. 21 december 2009, p. 26, komt de Rechter terecht tot de volgende bevinding:

...

Er kan niet ingezien worden waarom het hierboven vermelde vonnis de stelling van verzoekende partijen niet zou ondersteunen, wel in tegendeel.

Bovendien kan nog eens verwezen worden naar de letterlijke libellering in artikel 4.2.14 §2: “Bestaande constructies waarvan door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel wordt aangetoond dat ze gebouwd werden in de periode van 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het Gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn, worden voor de toepassing van deze Codex geacht te zijn vergund, TENZIJ HET VERGUND KARAKTER WORDT TEGENGESPROKEN middels een Proces-verbaal of EEN NIET-ANONIEM BEZWAARSCHRIFT, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar NA HET OPTREKKEN OF PLAATSEN VAN DE CONSTRUCTIE.”.

Het is duidelijk dat het “niet-anonieme bezwaarschrift” betrekking moet hebben op het vergund karakter van het gebouw.

En, zoals hierna en uit de stukken blijkt, is dit niet het geval.

34.2.3 Zoals hierboven aangehaald, zijn limitatief bepalend in artikel 4.2.14, §2 VCRO:

** De bewijslast in verband met de (on)vergunde toestand ligt bij de Overheid.*

** De bewijsmiddelen van de Overheid worden beperkt:*

- enkel een pv of een niet anoniem bezwaarschrift;*
- en dit binnen de 5 jaar na uitvoering van de werken.*

Met andere woorden, indien de Overheid geen pv of niet-anoniem bezwaarschrift daterend van binnen de 5 jaar na voltooiing van de werken kan voorleggen, en zelfs indien de bouwwerken geen vergunning hebben of waarvan de vergunning werd geweigerd, dan is er sprake van een “vermoeden van vergunning”.

34.2.4 Waar in de bestreden beslissing wordt overwogen dat “ook niet [werd] aangetoond of de thans aanwezige bebouwing overeenkomt met de bebouwing uit deze periode” gaat verwerende partij in tegen de hierboven besproken bewijsregels.

Indien verwerende partij stelt dat er een wijziging van de (hierboven aangetoonde) bebouwing uit 1968-1969 zou hebben plaatsgevonden en het dus niet aangetoond zou zijn dat het gebouw waarvan nu de opname als “vergund geacht” wordt gevraagd, hetzelfde gebouw is als het gebouw van 1968-1969, dan is ligt de bewijslast bij verwerende partij en niet bij verzoekers. Inderdaad, indien de verwerende partij beweert dat er een wijziging zou zijn opgetreden of zelfs dat het aangevraagde gebouw een “ander” gebouw zou zijn, is het aan verwerende partij op deze wijziging aan te tonen. Het is inderdaad niet redelijk, tegen elke fundamentele regel uit het bewijsrecht in (ook in het administratief recht), tegen elke motiveringsregel in én tevens totaal onzorgvuldig om van verzoekende partijen te eisen dat zij het bewijs zou moeten leveren dat iets niet gewijzigd is, wat immers een onmogelijk bewijs of een probatio diabolica zou zijn. Kortom, het kan van verzoekers nooit geëist worden dat ze zouden bewijzen dat de bebouwing in 1968-1969 niet veranderd is een ander gebouw.

Het is aan verwerende partij om het vergund dan wel onvergund karakter van de desbetreffende constructie aan te tonen en niet aan verzoekende partijen om zulks te doen. Voorts is het zo dat verwerende partij geen pv of niet-anoniem bezwaarschrift kan voorleggen hetwelk is opgemaakt binnen de 5 jaar na voltooiing van de werken. Verwerende partij tracht in het licht hiervan een semantische discussie te voeren omtrent het artificieel onderscheid dat zij wenst te maken tussen enerzijds het “optrekken” van een constructie en het “voltooiën” van de constructie. De tekst en de geest of ratio legis achter de desbetreffende bepaling van artikel 4.2.14, §2 VCRO is duidelijk: het pv of niet-anoniem bezwaarschrift dient opgemaakt te zijn binnen de 5 jaar na voltooiing van de werken of de constructie (zie Memorie van Toelichting, Parl.St.VI. Parl., 2008-09, nr. 2011, blz 107-108, nr. 352 – 353)

34.2.5 Het schrijven van de omwonenden uit de Minderbroedersstraat d.d. 17 februari 1968 (zie stuk 5) wordt in de bestreden beslissing ten onrechte als bezwaarschrift of klacht beschouwd in de zin van artikel 4.2.14, § 2, lid 2 VCRO.

Immers:

- Het schrijven betreft een brief ondertekend door een aantal omwonenden uit de Minderbroedersstraat;
- Eerder dan een bezwaar (te begrijpen als “een klacht” – zie geciteerd vonnis), is het schrijven een uiting van ongerustheid met betrekking tot lichten en zichten en scheidsmuren;
- Het schrijven heeft geen betrekking op het vergund karakter van het gebouw, het betreft enkel lichten en zichten en scheidsmuren, zodat dit schrijven niet kan worden weerhouden als een “bezwaar” in de zin van artikel 4.2.14, § 2 VCRO.
- Bovendien dateert het schrijven van vóór de aanvang van de bouwwerken, immers uit de mail van Stadsarchitect SCHOPS aan RWO LIMBURG blijkt dat:
 - + op 16 februari 1968 (1 dag voor het kwestig schrijven) tweede verzoekende partij het College van Burgemeester en Schepenen van verwerende partij verzoekt om toelating teneinde te starten met de grondwerken om schade te voorkomen aan aanpalende gebouwen.
 - + op 20 februari 1968 en 21 februari 1968 het College van Burgemeester en Schepenen van verwerende partij toelating verleent aan de tweede verzoekende partij tot het aanvangen van de grondwerken (zonder stedenbouwkundige vergunning – ter voorkoming van schade aan de aanpalende gebouwen). Er wordt aangegeven dat er geen andere werken mogen uitgevoerd worden dan de grondwerken.

Welnu, om beschouwd te worden als “bezwaar” in de zin van artikel 4.2.14, §2 VCRO, dient dit bezwaar te worden opgesteld binnen een termijn van 5 jaar ná het optrekken of plaatsen van de constructie. Dit wordt met zoveel woorden bevestigd in de voorbereidende werken van het VCRO:

...

Er dient dan ook besloten te worden dat het schrijven d.d. 17 februari 1968, uitgaande van enkele buurtbewoners uit de Minderbroedersstraat, niet kan worden beschouwd als een “niet-anoniem bezwaarschrift in de zin van artikel 4.2.14, §2 VCRO.

Verwerende partij beperkt zich in haar antwoordnota tot het kwalificeren van de bovenstaande argumentatie van verzoekende partijen als zijnde “een artificieel woordenspel”. Vooreerst betreft het geen “woordenspel” doch veeleer een oplistijng van een aantal pertinente vaststellingen en opmerkingen omtrent de zogenaamde brief van de buurtbewoners. Vervolgens dient vastgesteld te worden dat verwerende partij geen van deze vaststellingen of opmerkingen in haar antwoordnota inhoudelijk ontmoet; het louter kwalificeren van deze vaststellingen of opmerkingen als zijnde “een artificieel woordenspel” is weinig overtuigend.

Het getuigt veeleer van een artificieel woordenspel in hoofde van de verwerende partij alwaar verwerende partij de woorden “vragen wij u te willen waken over hunne belangen betreffende beneming van licht en scheidsmuren bij de opbouw van het nieuwe gebouwencomplex”, te bestempelen als een klacht over de bestaande toestand, nu de woorden “te willen waken” zeer duidelijk wijzen om een bekommernis voor de eventuele toekomst, wat overigens ook bevestigd wordt door het tijdstip van dit schrijven. Het is weerom een duidelijke poging om een document te laten “liegen”.

34.2.6 In de bestreden beslissing wordt naar het volgende “tegenbewijs”- certe quod non-verwezen:

- een vaststelling van de ambtenaar van de technische dienst, d.d. 29 maart 1968;
- een brief van de stadsingenieur en de ambtenaar van de technische dienst, d.d. 10 oktober 1968;
- een beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen om de bouwwerken op het betrokken perceel stop te zetten, d.d. 2 april 1968.

Geen van deze stukken maken een proces-verbaal uit in de zin van artikel 4.2.14, §2, lid 2 VCRO. Deze stukken werden overigens ook nooit ter kennis gebracht aan de rechtsvoorhangers van verzoekende partijen, laat staan dat er ooit een betekening van enige proces verbaal in verband met deze stukken of één ervan zou hebben plaatsgevonden.

Voorts blijkt er geen enkel spoor te vinden te zijn in het dossier van een enig ander proces-verbaal, uitgezonderd het proces-verbaal van 12 juni 2012 met betrekking tot de vervanging van raamkozijnen (ruimschoots meer dan 5 jaar na voltooiing werken). Ook hier schendt de bestreden beslissing het bewijsrecht uit artikel 4.2.14, §2, lid 2 VCRO.

Waar verwerende partij stelt in haar antwoordnota dat het bovenstaande in onderhavig randnummer “slechts overtollige” motieven zou betreffen, waardoor elke wettigheidskritiek onontvankelijk zou zijn bij gebrek aan belang, kan zij geenszins door Uw Raad worden gevolgd in deze stellingname. Het spreekt voor zich dat verzoekende partijen zich in hun wettigheidskritieken vermochten te richten tegen alle motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, en dat het geenszins aan verwerende partij zelf is om te bepalen wat “overtollig” is of niet.

34.2.7 Uit het schrijven van het Ministerie van Financiën d.d. 20 oktober 1969 (zie stuk 6) blijkt dat de bouwwerken zijn voltooid kort voor datum van dit schrijven en in gebruik werden genomen; hetgeen allemaal ruim voor inwerkingtreding van het gewestplan te situeren is. Deze feiten worden bovendien ondersteund door onder meer de volgende door verzoekende partij aanvullend voorgelegde stukken, zijnde de basisakte 1968 (stuk 19), een schrijven Ministerie van Financiën aan de heer Menten inzake nazicht “bouwkost van handelshuis en appartementen Luikerstraat te Sint- Truiden” (stuk 22) en documenten in verband met opening handelszaak dd 6 maart 1969 genaamd “Schoenen Menten” (stuk 23) en een huurovereenkomst appartement dd 1 juni 1975 (stuk 24).

34.3 Er dient besloten te worden dat ten deze wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van het vermoeden van vergunning ex artikel 4.2.14, §2, lid 2 VCRO, zodat de schending van de voornoemde decretale bepaling middels de bestreden beslissing manifest is. Het is dan ook meteen duidelijk dat geen enkele Overheid, in dezelfde plaats gesteld, in alle redelijkheid tot een beslissing zou zijn gekomen dat gelijkluidend is aan de bestreden beslissing.

...

Beoordeling door de Raad

1.1.

Artikel 4.2.14, §2 tot en met §4 VCRO luidt als volgt:

“ ...

§ 2. Bestaande constructies waarvan door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel wordt aangetoond dat ze gebouwd werden in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn, worden voor de toepassing van deze codex geacht te zijn vergund, tenzij het vergund karakter wordt tegengesproken middels een proces-verbaal of een niet anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie.

Het tegenbewijs, vermeld in het eerste lid, kan niet meer worden geleverd eens de constructie één jaar als vergund geacht opgenomen is in het vergunningenregister. 1 september 2009 geldt als eerste mogelijke startdatum voor deze termijn van één jaar. Deze regeling geldt niet indien de constructie gelegen is in een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

§ 3. Indien met betrekking tot een vergund geachte constructie handelingen zijn verricht die niet aan de voorwaarden van § 1 en § 2, eerste lid, voldoen, worden deze handelingen niet door de vermoedens, vermeld in dit artikel, gedekt.

§ 4. Dit artikel heeft nimmer voor gevolg dat teruggekomen wordt op in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissingen die het vergund karakter van een constructie tegenspreken.

...”

Het geciteerde artikel sluit aan bij artikel 5.1.3, §1 en §2 VCRO dat met betrekking tot de opname in het vergunningenregister op zijn beurt bepaalt:

“ ...

Bestaande constructies, met uitzondering van publiciteitsinrichtingen of uithangborden, waarvan door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel in de zin van boek III, titel III, hoofdstuk VI van het Burgerlijk Wetboek is aangetoond dat ze gebouwd werden in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn, en waarvan het vergund karakter door de overheid niet is tegengesproken middels een proces-verbaal of een niet anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie, worden in het vergunningenregister opgenomen als « vergund geacht », onverminderd artikel 4.2.14, § 3 en § 4. Op de gemeentelijke overheid rust ter zake een actieve onderzoeksplicht. Het vergunningenregister vermeldt de datum van opname van de constructie als « vergund geacht ».

De vaststelling van het feit dat bij de overheid geen geldig tegenbewijs bekend is, geldt als motivering voor een opname als « vergund geacht ».

De vaststelling dat bij de overheid een geldig tegenbewijs bekend is, en de omschrijving van de aard daarvan, geldt als motivering voor de weigering tot opname als « vergund geacht ».

...”

1.2.

Uit deze bepalingen volgt dat het aan degene die zich, zoals de verzoekende partijen, op het (weerlegbaar) vermoeden van vergunning beroept, toekomt bewijzen bij te brengen om aan te tonen dat de constructie werd gebouwd in de periode tussen 22 april 1962 en de eerste inwerkingtreding van het toepasselijke gewestplan, opdat de constructie geacht wordt te zijn vergund. Het betrokken bestuursorgaan kan het vergund karakter tegenspreken middels een proces-verbaal of een niet-anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de betrokken constructie.

Voorgaande overweging doet geen afbreuk aan de omstandigheid dat het bestuursorgaan dat de registratiebeslissing neemt, de bewijzen die een aanvrager bijbrengt, kan en moet beoordelen op hun bewijswaarde. Het bestuursorgaan moet met andere woorden onderzoeken of de aanvrager op overtuigende wijze heeft aangetoond dat de constructie waarvoor de opname wordt gevraagd, gebouwd werd in de periode voor de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen zij gelegen is en zal hierbij onder andere moeten nagaan of de aanvragers met betrekking tot de vergund geachte constructies geen handelingen hebben verricht die niet meer gedekt zijn door het vermoeden van vergunning (artikel 4.2.14, §3 VCRO) en of er geen in kracht van gewijsde getreden rechterlijke beslissingen zijn die het vergund geacht karakter van de constructie tegenspreken (artikel 4.2.14, §4 VCRO). Dit doet bovendien niet af aan de vereiste in hoofde van de aanvrager om het voorwerp van zijn aanvraag concreet en precies te omschrijven.

Of de verwerende partij voormeld onderzoek op een zorgvuldige wijze heeft uitgevoerd, moet blijken uit de in de beslissing opgenomen motivering. Er kan slechts rekening gehouden worden met de redengeving die in de bestreden beslissing zelf is opgenomen.

2.

De bewijslast om aan te tonen dat het betrokken goed voldoet aan de vereisten om als “vergund geacht” in aanmerking te komen, rust op degene die zich op het vermoeden beroept, *in casu* de verzoekende partijen. Het gebeurlijk leveren van het tegenbewijs door hetzij een proces-verbaal, hetzij een niet-anoniem bezwaarschrift, ligt bij het betrokken bestuur.

De vraag of de verzoekende partijen in deze bewijslast slagen en aantonen dat het gebouw waarvoor de opname wordt gevraagd al voor de eerste inwerkingtreding van het gewestplan Sint-Truiden – Tongeren gebouwd werd, vergt een appreciatie van de bewijsstukken. Dergelijk onderzoek behoort tot de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van het betrokken bestuursorgaan. De Raad mag zijn appreciatie van de feitelijke gegevens niet in de plaats van die van de verwerende partij stellen, maar enkel nagaan of de waardering van het bewijs kennelijk onredelijk zou zijn.

3.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat een eerste aanvraag tot opname in het vergunningenregister met betrekking tot het pand gelegen aan de Luikerstraat 41 werd geweigerd door de verwerende partij op 22 december 2009.

Deze beslissing werd vernietigd door de Raad met een arrest van 9 april 2013 (nummer A/2013/0138) waarbij de Raad vaststelde dat “*de bestreden beslissing geen enkele juridische en feitelijke overwegingen vermeldt welke aan de beslissing ten grondslag liggen*”, dat “*de bestreden beslissing [...] geen enkele melding [maakt] van de toepasselijke reglementering, laat staan van de van toepassing zijnde artikelen waarop de beslissing wordt gesteund*” en dat “*het niet vermelden van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen [...] een flagrante schending uit[maakt] van de formele motiveringswet*”.

4.

Vervolgens dienen de verzoekende partijen op ongekennde datum een nieuwe aanvraag in tot opname in het vergunningenregister van *“het gebouw gelegen aan de Luikerstraat 41”, “met uitzondering van de ramen”*. Op basis van hun aanvraagnota, waarin uitvoerig wordt ingegaan op de historiek van het gebouw, besluiten de verzoekende partijen dat op het kwestieuze gebouw aan de Luikerstraat 41 een vermoeden van vergunning rust.

De verzoekende partijen voegen als bijlage bij hun aanvraag een afschrift van de eerste aanvraag tot opname in het vergunningenregister, en een afschrift van de weigeringsbeslissing van de verwerende partij alsook van het arrest van 9 april 2013. Tevens voegen zij een mail van de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar van de stad Sint-Truiden aan het departement RWO – afdeling Hasselt van 21 augustus 2012 waarin de argumentatie voor de eerdere weigering tot opname wordt uiteengezet. Tot slot voegen zij nog een brief van buurtbewoners van 17 februari 1968, een brief van het ministerie van Financiën van 20 oktober 1969, een uittreksel uit het kadaster en een afschrift van een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 12 december 2009.

5.1.

De verwerende partij weigert met de bestreden beslissing de opname in het vergunningenregister en overweegt:

“ ...

Overwegende dat de aanvrager moet staven dat de bebouwing gebeurde in de periode tussen 22 april 1962 en de eerste inwerkingtreding van het gewestplan (KB 05-04-1977). Overwegende dat de eigenaar dit op geen enkele wijze heeft aangetoond. Ook werd niet aangetoond of de thans aanwezige bebouwing overeenkomt met bebouwing uit deze periode.

Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de toepassingsvoorwaarde voor het weerlegbaar vermoeden vervuld zijn en kan niet ingegaan worden op de vraag tot opname in het vergunningenregister als vergund geacht. Immers blijft geheel onduidelijk wat de oppervlakte en het volume is van de bebouwing die al dan niet opgenomen kan worden, evenals de functie/bestemming.

Concluderend dient gesteld dat niet aangetoond is dat de bestaande constructies in de desbetreffende periode gebouwd werden.

Overwegende dat in bijgevoegde nota werd ingegaan op de historiek van het dossier.

Overwegende dat in bijkomende orde diverse stukken zijn die een geldig tegenbewijs vormen conform de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening:

- *Bezwaarschrift omwonenden (dd. 17-02-1968)*
- *Vaststelling ambtenaar technische dienst (voldoet aan de bepalingen van de VCRO: niet anoniem en gericht op de desbetreffende werken (dd.29-03-1968))*
- *Brief van de stadsingenieur en ambtenaar van de technische dienst (voldoet aan de bepalingen van de VCRO: niet anoniem en gericht op de desbetreffende werken (dd.10-10-1968))*
- *Opdracht schepencollege om de werken stop te zetten (02-04-1968)*

...”

5.2.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij de bestreden beslissing in essentie steunt op het determinerend weigeringsmotief dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de thans

aanwezige bebouwing werd gebouwd in de periode tussen 22 april 1962 en de eerste inwerkingtreding van het gewestplan Sint-Truiden – Tongeren aangezien het onduidelijk is wat de oppervlakte en het volume is van de bebouwing die al dan niet opgenomen kan worden, evenals de functie en de bestemming.

6.

Op het uittreksel uit het kadasterplan dat de verzoekende partijen bijbrengen, duiden zij het eigendom “Menten” aan op het kadastraal perceel 1026D overeenstemmend met het huisnummer 41A, en het eigendom “Delvaux” op het kadastraal perceel 1026K, overeenstemmend met huisnummer 41.

Het perceel nr.1026K betreft volgens hetzelfde kadasterplan – en ook volgens de foto's in de antwoordnota van de verwerende partij waaromtrent geen betwisting wordt gevoerd van de zijde van de verzoekende partijen – een langgerekt, volledig bebouwd perceel, ingeklemd tussen de Luikerstraat en de Minderbroedersstraat. Het perceel grenst aan de noordkant aan de Luikerstraat waar zich een appartementsgebouw met een commercieel gelijkvloers bevindt, en aan de oostkant en aan de zuidkant aan de Minderbroedersstraat, waar zich op datzelfde perceel telkens een meergezinswoning bevindt. De verzoekende partijen spreken evenmin de vaststelling tegen van de verwerende partij dat de morfologie van de bebouwing op het betrokken perceel *“niet heel duidelijk is”* gelet op de aaneenschakeling van de verschillende gebouwen op het betrokken perceel.

Het perceel nr. 1026D grenst aan de Luikerstraat en wordt enerzijds deels ingesloten door het perceel 1026K en anderzijds omgeven door andere kadastrale percelen. Hierop bevindt zich volgens het kadasterplan dat de verzoekende partijen bijbrengen het appartementsgebouw Luikerstraat 41A.

7.

De verzoekende partijen beperken hun aanvraag tot opname in het vergunningenregister tot *“het gebouw gelegen aan de Luikerstraat 41”* weliswaar *“met uitzondering van de ramen”*, maar verschaffen noch in hun aanvraag, noch in het kader van de huidige procedure voor de Raad enige verduidelijking met betrekking tot de concrete afbakening qua oppervlakte en volume van het pand waarop de aanvraag betrekking heeft ten opzichte van de overige bebouwing op hetzelfde perceel, onder meer de achterbouw en de aanpalende meergezinswoningen langs de Minderbroederstraat, en desgevallend de functie en bestemming van de panden waarvan zij aanvoeren dat ze voldoen aan het vermoeden van vergunning.

Voorts geven de verzoekende partijen in hun nota bij de aanvraag tot opname aan dat met betrekking tot de vervanging van de ramen een stedenbouwkundige handhavingsproblematiek is gerezen en dat om die reden *“deze werken bijgevolg niet onder het vermoeden van vergunning vallen”* terwijl anderzijds, volgens de stukken van de verzoekende partijen, en met name een afschrift van een arrest van het hof van beroep te Antwerpen, deze handhavingsproblematiek over de vervanging van de ramen (enkel) betrekking lijkt te hebben op het pand Luikerstraat nr. 41A, kadastraal gekend als het perceel nr. 1026D, terwijl de voorliggende aanvraag dan weer betrekking heeft op *“het gebouw gelegen aan de Luikerstraat 41”*.

8.

De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat de beslissing van de verwerende partij, dat het *“geheel onduidelijk blijft wat de oppervlakte en het volume is van de bebouwing die al dan niet opgenomen kan worden, evenals de functie/bestemming”*, kennelijk onredelijk is. In zoverre de verwerende partij bovendien verwijst naar de onduidelijkheid inzake oppervlakte en volume van de bebouwing waarvan de opname wordt gevraagd evenals de functie en de bestemming, blijkt dit

determinerend weigeringsmotief met zoveel woorden uit de bestreden beslissing zelf en zijn deze motieven voldoende pertinent en draagkrachtig om de bestreden beslissing te kunnen schragen.

9.

Het middel wordt verworpen.

In de mate dat het determinerend weigeringsmotief derhalve overeind blijft, betreft de kritiek van de verzoekende partijen met betrekking tot het door de verwerende partij aangehaalde tegenbewijs en bijgebrachte historiek van het gebouw, kritiek op overvloedige motieven die niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

VII. KOSTEN

1.

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

Artikel 21, §7 DBRC-decreet bepaalt dat de Raad een rechtsplegingsvergoeding kan toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk gesteld wordt.

2.

De verwerende partij vraagt om een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro toe te kennen ten laste van de verzoekende partijen.

In zoverre de vordering van de verzoekende partijen wordt verworpen en zij derhalve als de ten gronde in het ongelijk gestelde partijen moeten worden aangemerkt, is er grond om de door de verwerende partij gevraagde rechtsplegingsvergoeding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad weert de stukken 25 en 26, zoals gevoegd bij de wederantwoordnota van de verzoekende partijen, uit de debatten.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partijen, bepaald op 600 euro, en een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro en verschuldigd aan de verwerende partij, ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 27 november 2018 door de derde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Stephanie SAMYN

Filip VAN ACKER